

# Teologer: Vi skal undgå at svigte palæstinenserne og jøderne på ny

En antijødisk kristen historie i Vesten har givet næring til en antisemitisk racisme, der i sidste ende førte til holocaust. Og gennem vestlige kristnes støtte til europæisk kolonialisme er vi medskyldige i, at det palæstinensiske folk blev til et flygtningefolk

## **Vita Andreasen Sognepræst og formand, Bethlehems Venner og Uffe Gjerding Næstformand, Bethlehems Venner**

Palæstina-konflikten er en af verdens længstvarende konflikter. Den tog fart, da britisk kolonialisme allierede sig med den jødiske drøm om et eget land. I dag er det 106 år siden, at den såkaldte Balfour-deklaration blev skrevet i 1917.

Det var dengang, en britisk adelsmand og udenrigsminister gav grønt lys for jødisk kolonisering af Palæstina. Balfour-deklarationen indeholdt et forbehold om, at et jødisk hjem i det historiske Palæstina ikke skulle have negative konsekvenser for resten af civilbefolkningen. I begyndelsen af det 20. århundrede udgjorde den jødiske befolkning i det historiske Palæstina omkring 10 procent. De palæstinensiske kristne udgjorde omtrent det samme antal, og resten, tæt på 80 procent, var muslimer.

I 1901 blev Det Jødiske Nationalfond grundlagt med det formål at opkøbe jord i Palæstina, som jøder kunne dyrke. Balfour-deklarationen gav dens ambitioner en stærk støtte. Efterhånden blev modsætningerne tydelige, og de lokale konflikter i Palæstina, området mellem Jordanfloden og Middelhavet, blev stadig mere voldelige.

Under deres Palæstina-mandat fra Folkeforbundet fra 1922-1948 vaklede briterne over, hvilken side de skulle støtte. Mod slutningen prioriterede englænderne dog den jødiske kamp, blandt andet ved at afvæbne de palæstinensiske muslimske og kristne grupper, men ikke de jødiske.

Holocaust under Anden Verdenskrig betød, at idéen om et separat land for det jødiske folk fik stærk opbakning. Landene i Europa havde et stort ansvar for ikke at åbne deres lande for flygtende jøder under begyndelsen af nazistforfølgelsen. Efter holocaust greb europæiske lande muligheden for at fritage sig selv for noget af deres gæld gennem støtte til en jødisk stat i det historiske Palæstina. Derved fik de europæiske lande dog en ny gæld. Nu til det palæstinensiske folk.

Oprettelsen af staten Israel i 1948 førte til en jødisk stat for det frygteligt ramte jødiske folk. Det palæstinensiske folk blev stort set fordrevet, og de blev et flygtningefolk med mere end 750.000 fordrevet fra deres hjem i det historiske Palæstina. Antallet af palæstinensiske kristne faldt med fordrivelsen fra 10 procent til omkring 3 procent. De led lige så meget som de palæstinensiske muslimer under fordrivelsen og etnisk udrensning.

Det er vigtigt, at vi er opmærksomme på historien og folkerettens gennemgange af israelsk politik frem til Hamas' angreb og forkastelige krigsforbrydelse den 7. oktober 2023. Det svar fra Israel,

som vi nu ser, er svaret fra et land i krise. Observatører iagttager nu også adskillige krigsforbrydelser begået af Israel. At forsøge at udrydde Hamas siges at være Israels krigsmål, sammen med at få gidslerne løsladt.

I dag står det internationale samfund over for to dybt traumatiserede folk. Palæstinenserne, der frygter folkedrab og fordrivelse igen. De israelske jøder, der frygter, at jøder ikke kan være sikre nogen steder i verden.

At anmode om en våbenhvile, humanitære pauser og beskyttelse af civile i overensstemmelse med international lov er det mindste, vi kan gøre. Det internationale samfund må tage alvorligt, at etnonationalister i Netanyahus regering forsøger at fortrænge palæstinensere med hjælp fra bosættere og militæret på Vestbredden. En hus-for-hus-udsættelseskampagne gennemføres også i Østjerusalem. Den stærke trussel mod religionsfriheden, som det bosætterallierede regime udøver, påvirker både muslimer og kristne. Kristne biskopper og præster kan ikke være sikre mod hån i Jerusalems gamle bydel. Der sker en frygtelig eskalering af en mere end et århundrede gammel konflikt.

Som europæiske kristne står vi med en dobbeltgæld. Vi er medskyldige i, at kirken ikke i højere grad gjorde modstand mod Det Tredje Riges rædselsherredømme. Vi er ansvarlige for en antijødisk kristen historie i Vesten, der var brændstof for en antisemitisk racisme, der i sidste ende førte til folkedrab. Gennem vores støtte til europæisk kolonialisme og dens støtte til zionismen er vi medskyldige i, at det palæstinensiske folk blev et flygtningefolk, som stadig kæmper for deres legitime rettigheder.

Disse omfatter retten til en egen stat og de palæstinensiske flygtnings ret til at vende tilbage i henhold til FN-resolution 194. Som europæiske kristne må det at kortlægge vejen frem i denne situation betyde, at vi forankrer os stadig stærkere i international ret og i en resolut afvisning af krigsforbrydelser.

FN's humanitære kontor i Jerusalem vidner om, at et gennemsnit på mere end 400 palæstinensiske børn i Gaza er blevet dræbt eller såret hver dag siden den 7. oktober.

Det er vores bøn som Betlehems Venner, at flere europæiske kristne tager ansvar for deres dobbelte skyld. Gælden kræver ansvar som modsvar.

At igen svigte to traumatiserede folk kan ikke være foreneligt med vores kald som kirke og kristne. Vi må ufortrødent kæmpe for retfærdighed, fred og international lov. Israel har ret til at eksistere. Palæstina har ret til at eksistere.

Med intet mindre kan vi finde vores vej frem til en befrielse for alle i hele det hellige land. Israel skal afslutte den farlige vej, der legitimerer ulovlige bosættelser og den fortsatte fordrivelse af palæstinensere fra deres hjem og jord. Israel skal stoppe med at myrde palæstinensere på den besatte Vestbred, i det besatte Østjerusalem og i Gaza. Hamas skal løslade gidslerne og tage afstand fra deres afskyelige forbrydelser mod international lov. Kun sammen kan disse folk, israelske jøder og palæstinensere, finde *shalom* og *salaam*, som ingen af os alene kan skabe.

*Offentliggjort som kronik i Kristeligt Dagblad, 10. januar 2024*